

Arrest

nr. 164 196 van 16 maart 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 27 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. WIBAULT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C.N.M. (N.M.), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van Chaudhary Jatt origine te zijn. U bent geboren op 28 februari 1984 in de stad Faisalabad in de provincie Punjab. U bent een Ahmadiyya moslim. U volgde van 2007 tot 2010 een bachelior in law and legislation. Tijdens uw studies werkte u eveneens bij Citibank. U werkte ook voor State Life. U woonde bij uw ouders in Faisalabad samen met uw jongere broer S.A.. Uw broer, Z.T. woont in Engeland en uw broer, K.D. woont in Canada net als uw zus S.Z.. U kreeg problemen nadat u uw huis gerenoveerd had. U nodigde op 9 augustus 2011 verschillende mensen uit om de renovatie te vieren. U had voor de gelegenheid een religieuze spreuk op uw huis geschilderd. Op 12 augustus 2011 kreeg u hierdoor problemen. Een vriend van u, A.S., vertelde u dat de Maulawi N.M. van de Ale Sunnit moskee een fatwa tegen u had

uitgesproken en dat de gelovigen naar uw huis zouden komen. U hoorde door de luidsprekers dat u werd uitgescholden. Er werd een beloning beloofd aan de persoon die uw tong zou afsnijden of uw ogen zou uitsteken. U zag hoe er zich een menigte verzamelde aan de moskee. U lichtte uw ouders in over dit probleem. U ging naar het huis van A.S. die naast u woont. U vroeg A.S. om jullie weg te brengen. A.S. bracht u, uw broer en uw ouders naar Lahore. Onderweg kreeg u verschillende dreigtelefoontjes. Voordien had u al verschillende keren een dreigbrief ontvangen waarin u werd gevraagd met uw geloof te stoppen. U verbleef 6 weken bij de smokkelaar in Lahore. Uw ouders en broer reisden door naar Rabwa. U kreeg van A.S. te horen dat ze de ruiten van uw huis vernield hebben. Bij terugkeer naar Faisalabad vreest u gedood te worden.

Op 10/10/2011 diende u een asielaanvraag in. Op 01/03/2013 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen gezien het ongeloofwaardige karakter van de asielmotieven. Zo werden de door u verklaarde vervolgingsfeiten als onaannemelijk beschouwd en bleek uit algemene informatie dat u manifest leugenachtige verklaringen hebt afgelegd betreffende het verkrijgen van een visum voor Groot-Brittannië. Deze beslissing werd op 05/07/2013 door de Raad bevestigd.

In oktober 2013 ging u naar Duitsland waar u asiel aanvroeg. Na 6 maanden werd u op basis van de Dublin II richtlijn naar België teruggewezen. Op 04/09/2014 diende u een tweede asielaanvraag in België in waarbij u aangeeft dat uw familie problemen kent omwille van hun ahmadi origine. Zo gaf u aan dat uw vader actief is als prediker en secretaris is bij de ahmadi geloofsgemeenschap in Faisalabad. In 2014 werd hij aangevallen in de okra ahmadi moskee en uw broer werd door medestudenten aangevallen die hem ervan beschuldigden te prediken waardoor een blasfemieklacht tegen hem werd opgesteld. Om uw asielaanvraag te ondersteunen legde u volgende documenten neer: een foto van een anti-ahmadi rally, oproepen en pamfletten tegen ahmadis, een medisch attest van uw broer, een First Information Report (hierna FIR genoemd) betreffende aanval op uw broer, verkoop- en huurovereenkomsten aangaande de behuizing van uw familie, een conferentieoproep van Khatme Nubawat, een FIR uit 2011, lidkaarten van uw vader van de Shura commissie en van Dawat Illal, een brief van de president van de ahmadi gemeenschap aan uw vader, een brief van de president ahmadigemeenschap aan uw vader betreffende zijn benoeming als nazir, een FIR uit 2012, een attest van de medische school van uw broer, 3 affidavits, een geboortetest, een gezinssamenstelling attest, de kopie van de identiteitskaarten van uw vader en van uw broer, mensenrechtenrapporten en krantenartikels, een brief van de ahmadigemeenschap in België en financiële uittreksels betreffende uw bijdragen aan de ahmadigemeenschap.

B. Motivering

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de precaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat er met betrekking tot de asielaanvraag die u in 2011 indiende op 01/03/2013 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen gezien het ongeloofwaardig karakter van de door u verklaarde asielmotieven. Zo werden de door u verklaarde vervolgingsfeiten als onaannemelijk beschouwd en bleek uit algemene informatie dat u manifest leugenachtige verklaringen hebt afgelegd betreffende het verkrijgen van een visum voor Groot-Brittannië. Deze beslissing werd op 05/07/2013 door de Raad bevestigd. Bijgevolg kunnen er met betrekking tot uw tweede asielaanvraag pertinent

nieuwe elementen worden verwacht die de geloofwaardigheid van uw vervolgingsvrees alsnog herstellen.

Met betrekking tot de elementen die u tijdens uw eerste asielaanvraag naar voor bracht dient te worden besloten dat u betreffende deze motieven geen nieuwe elementen naar voor brengt noch beschikt het Commissariaatgeneraal met betrekking tot deze elementen over nieuwe informatie waardoor de ongeloofwaardigheid van deze door u aangebrachte feiten logischerwijs overeind blijft. Bijkomend kan hierbij worden opgemerkt dat u tijdens het CGVS asielgehoor uit uw 1ste asielaanvraag verklaarde dat uw familie van Faisalabad naar Rabwa waren verhuisd en daar een woning huurden (CGVS 12/02/2013 p.6). Tijdens uw huidige asielaanvraag legde u echter een huurovereenkomst uit januari 2013 neer waaruit blijkt dat zij een huis huurden in Faisalabad wat de geloofwaardigheid van uw bewering als zouden zij omwille van de door u verklaarde vervolgingsproblemen naar Rabwa zijn gevlucht weinig geloofwaardig maakt.

Tijdens uw huidige asielaanvraag bracht u als nieuwe elementen de aanval op uw broer in 2014 omwille van het feit dat hij zou hebben gepredikt, de blasfemie aanklacht tegen hem en de vervolgingen van uw vader waaronder een aanval op hem in Okara moskee in 2014 aan. Voordien kreeg uw vader al veel bedreigingen en beledigingen omwille van zijn positie binnen de ahmadi-gemeenschap (vroeger secretaris dawt ilallah en sinds 2013 nazir (plaatselijke leider in de wijk)).

Uit uw verklaringen blijkt dat uw vader een hoge positie binnen de ahmadi-gemeenschap in Faisalabad heeft en hij er een bekendheid geniet. U gaf verder aan dat hij in 2014 omwille van zijn positie nabij de Okara moskee werd aangevallen en voordien bedreigingen had ontvangen. Voorts zou uw broer aan de universiteit ernstig zijn geslagen omdat hij door zijn aanvallers van prediken werd beschuldigd. Naast het feit dat er een First Information Report werd opgesteld tegen de aanvallers zouden zij evenzeer een klacht bij de politie hebben ingediend tegen uw broer en hem beschuldigd hebben van blasfemie (prediken van ahmadi geloof valt onder 298c van het Pakistaanse strafwetboek). Gezien de bekendheid van uw vader binnen de ahamdigemeenschap, de ernst van de feiten die evenzeer een officieel gedeelte hebben (de Fir en de blasfemieaanklacht) en het feit dat u verklaarde dat deze feiten welbekend waren bij de ahmadigemeenschap in Pakistan, werd door het Commissariaat-generaal navraag gedaan naar deze feiten en het profiel van uw vader (CGVS p.3-5, 7). Uit het antwoord waarbij klaarblijkelijk navraag bij de ahmadigemeenschap in Faisalabad werd gedaan en de door u verklaarde vervolgingsfeiten werden meegedeeld, werd enkel het profiel van uw vader (als secretaris van dawat illawat) bevestigd. Echter maakten zij geen melding van enige vervolgingsproblemen van uw vader noch van uw broer. Indien uw vader en uw broer daadwerkelijk omwille van hun ahmadi achtergrond werden vervolgd, kan redelijkerwijs worden verwacht dat de ahamdigemeenschap in Faisalabad dit zou kunnen bevestigen in het licht van de positie van uw vader, de ernst van de feiten en het feit dat u verklaarde dat zij hiervan op de hoogte waren. Op basis van deze informatie kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw bewering dat uw familie zou zijn vervolgd in Pakistan omwille van hun ahmadi achtergrond ondanks de algemene moeilijke situatie voor ahamdi's in Paksitan die door het Commissariaatgeneraal erkend wordt.

Bovendien komt het zeer bevreemdend over dat uw broer nog steeds in Faisalabad woont terwijl hij door de politie zou worden gezocht betreffende een blasfemieaanklacht tegen hem wat een ernstig misdrijf in Pakistan is. U gaf enerzijds aan dat hij ondergedoken leefde, maar anderzijds komt dit niet uit uw verklaringen rond uw broer naar voor. Zo gaf u aan dat hij nog steeds aan diezelfde universiteit in Faisalabad studeerde en blijkt dat hij nog steeds woonachtig is bij uw ouders. Uw bewering dat hij nog amper naar de universiteit gaat kan dergelijk risico amper verschonen gezien hij niettemin naar speciale lessen zou gaan en eveneens examens op de universiteit dient af te leggen wat maakt dat hij relatief makkelijk door de autoriteiten te lokaliseren is indien zij hem daadwerkelijk zouden zoeken (CGVS p.2, 7, 10-11). Dergelijke zaken wijzen niet op een ernstige vrees om door de politie te worden opgepakt naar aanleiding van een blasfemieaanklacht hoewel uit uw verklaringen blijkt dat indien hij door de politie wordt gevonden opgesloten en berecht zou kunnen worden.

Bijgevolg dient te worden aangenomen dat u er net zoals tijdens uw eerste asielaanvraag er niet in slaagt de door u verklaarde vervolgingsfeiten aannemelijk te maken.

Betreffende de voornamen positie die uw vader binnen de ahmadi-gemeenschap heeft, dient te worden gesteld dat het loutere feit dat u een familielid heeft, die zich nota bene nog steeds in Pakistan bevindt, met voornamen positie binnen de ahmadi-gemeenschap en er eveneens predikt onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen gezien er geen geloofwaardige aanwijzingen zijn dat hij in het verleden reeds het slachtoffer is geweest van (ernstige) vervolgingen waardoor er geen redenen zijn om aan te nemen dat u omwille van zijn profiel een verhoogd risico op vervolging zou lopen bij terugkeer. Overigens kan hierbij nog worden opgemerkt dat u ondanks het feit dat uw vader toen reeds een voornamen positie bekleedde binnen de ahmadi-gemeenschap u geen melding van maakte van specifieke en ernstige vervolgingsproblemen voor hem vanwege zijn activiteiten voor de ahmadi-

gemeenschap tijdens uw eerste asielaanvraag, maar zich tot algemeenheden beperkte die geenszins van een vervolgingsrisico voor uwentwege kon getuigen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt voorts dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en Khyber-Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet beperkter is dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, en geweld tussen politie en criminelen. Voornamelijk de stad Lahore wordt getroffen door geweld. Niettegenstaande er sprake is van een stijging in het aantal slachtoffers, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers laag. Ook in de hoofdstad Islamabad bleef het aantal burgerslachtoffers beperkt.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen dan ook niet bovenstaande vaststellingen te wijzigen.

De foto van anti-ahmadi rally, de oproepen en pamfletten tegen ahmadis conferentieoproep Khatme Nubawat, anti-ahmadipamflet, FIR 2011 mensenrechtenrapporten en krantenartikels, Fir 2012 geven allen de gewelddaden tegen ahmadi's in Pakistan weer en de negatieve van houding van organisaties zoals Khatme nabuwat ten aanzien van ahmadi's. Echter komt u noch uw familieleden in voormelde informatie voor. Zoals reeds aangegeven wordt de moeilijke situatie voor ahmadi's zoals deze onder meer in deze door u gegeven informatie wordt beschreven in Pakistan door het COMmissariaat-generaal erkend maar dient elk dossier op persoonlijke grond te worden onderzocht waardoor dergelijke informatie onvoldoende is om een persoonlijke gegronde vrees voor vervolging te rechtvaardigen.

De foto van anti-ahmadi rally, de oproepen en pamfletten tegen ahmadis, de pamfletten van Khatme-Nabuwat, de krantenartikels en rapporten betreffende de aanvallen op ahmadi's en de First Information reports uit 2011 en uit 2012 waar u noch uw familieleden in voorkomen, indiceren dat bepaalde groeperingen in Pakistan zich vijandig ten opzichte van de ahmadigemeenschap opstellen en dit leidt dat geweld tegen ahmadis hetgeen evenwel nergens in deze beslissing in twijfel wordt getrokken.

Echter wordt nergens melding gemaakt van een persoonlijke aanval op u of uw familieleden waardoor dergelijke algemene informatie niet afdoende is om te overtuigen van een gegronde persoonlijke vervolgingsvrees.

De FIR ingediend door uw broer en het medisch attest vermogen evenmin bovenstaande vaststellingen te ondermijnen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd blijkt immers dat dergelijke zaken makkelijk tegen betaling kunnen verkregen waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten zeer relatief is en hoegenaamd dan ook niet opweegt tegen de vaststelling dat de ahmadi gemeenschap in Faisalabad niet op de hoogte is van de aanval op uw broer hoewel zij hier volgens u wel van op de hoogte diende te zijn. Het feit dat er een FIR zou zijn opgemaakt maakt het nog minder aannemelijk dat de ahmadi-gemeenschap hier niet van op de hoogte zou zijn.

De kaarten van uw vader als lid van de Shura commissie en lid van Dawat Illal, de brief van de president van de ahmadi gemeenschap aan uw vader waarin hij tot voorzichtigheid maant zonder evenwel enige concrete reden (behalve zijn positie en lidmaatschap tot de ahmadigemeenschap aan te halen), de brief van de president van de ahmadigemeenschap aan uw vader waarin hij als nazir bevestigd wordt, indiceren de relatief bekende positie die uw vader binnen de ahmadi-gemeenschap in Faisalabad bekleedt hetgeen evenwel nergens in bovenstaande beslissing in twijfel wordt getrokken.

Het geboortecertificaat, het gezinssamenstelling attest, de kopie van de identiteitskaarten van uw vader en van uw broer en het schoolattest van uw broer bevestigen uw identiteit en uw band met voormelde personen hetgeen nergens in bovenstaande twijfel wordt getrokken.

De verkoop- en huurovereenkomsten en de bijhorende affidavit's indiceren enkel dat uw familie verhuisde naar een andere plaats in Faisalabad hetgeen op zich geen informatie geeft over vervolgingsfeiten tegen uw familie.

De brief van de ahmadigemeenschap in België en financiële uittreksels aangaande de bijdragen aan de ahmadigemeenschap tonen aan dat u een lid bent van de ahmadigemeenschap hetgeen evenmin in twijfel wordt getrokken in bovenstaande beslissing.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de "medewerkingsplicht van het CGVS in het onderzoek van de feiten zoals bepaald in artikel 4 van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 van de Raad inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)", van artikel 17 en 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van artikel 17 van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking).

Volgens verzoeker heeft verweerder niet begrepen hoe zijn vader onder druk van extremisten staat. Hij stelt dat hij nooit heeft beweerd dat zijn vader is aangevallen geweest in de Okara Ahmadi-moskee. Hij meent dat zijn verklaringen zeer moeilijk te begrijpen zijn zoals ze opgenomen werden in het gehoorverslag, zeker wat betreft de vrees voor vervolging van zijn vader. Verzoeker verwijst naar artikel 17, § 1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt dat hij zich niet kan vinden in de opgestelde uitdrukkingen. Hij wijst erop dat hij niet de gelegenheid heeft gekregen om de inhoud van het gehoorverslag te verbeteren vóór het opstellen van de bestreden beslissing. Dienaangaande verwijst hij naar artikel 17 van de richtlijn 2013/32/EU, dat nog niet is omgezet in Belgisch recht. Verzoeker stelt dat hij had uitgelegd dat zijn vader predikant is en dat hun familiale huis werd bedreigd. Ter verduidelijking hiervan geeft hij twee voorbeelden uit de actualiteit om aan te tonen dat dergelijke risico's aanwezig zijn in Punjab. Op 22 oktober 2014 werd hij gehoord op het CGVS, de aanval tegen de Okara-moskee vond

plaats op 24 september 2014 en de aanval tegen de Ahmadigemeenschap van Gujranwala vond plaats op 28 juli 2014. Tevens wijst hij in zijn verzoekschrift op de aanval tegen een fabriek en een Ahmadimoskee in Jhelum op 21 november 2015. Als notabele en prediker vormen zijn vader en zijn familie volgens hem een geprivilegieerd doelwit voor extremisten. Verweerder erkent dit risico op zich en weet volgens hem dat hij het voorbeeld van zijn vader volgt.

Aangaande het door Cedoca gevoerde onderzoek, wijst verzoeker er vooreerst op dat de vragen werden gesteld ten opzichte van een bepaalde C.M.An., die wordt voorgesteld als zijn vader en die de functies van nazim en dawat illalah in Faisalabad bekleedt. Het antwoord luidt dat C.M.An. de vader is van M.Am.J., die deze functies vervult. Verzoeker meent dat in de vraagstelling de naam van zijn vader en van zijn grootvader werden verwisseld, terwijl de identiteit van zijn vader duidelijk blijkt uit een aantal stukken en uit verzoekers verklaringen. Deze fout in de vraagstelling neemt volgens verzoeker elke zekerheid weg van de draagwijdte van de antwoorden. De gecontacteerde Ahmadigemeenschap kon enkel vaststellen dat verzoekers grootvader reeds overleden is. Ook zijn broer, M.S.A., wordt in de vraagstelling voorgesteld als de zoon van verzoekers grootvader, zodat verzoeker zich afvraagt of daarom het antwoord zich beperkt tot de uitleg dat M.S.A. de zoon is van M.Am.J.. Hierbij wijst verzoeker erop dat de Ahmadigemeenschap in België de bevestiging kreeg van de aanval op verzoekers broer en de beschuldiging van blasfemie. Voorts stelt verzoeker dat de gecontacteerde Ahmadigemeenschap een vierde antwoord gaf, maar dat dit niet werd opgenomen, hetgeen volgens hem onbegrijpelijk is aangezien de aanslagen op zijn huis een belangrijk element vormen. Dit toont volgens hem de noodzaak aan om een volledige kopie van de e-mailuitwisseling aan het rapport toe te voegen. Dat dit niet gebeurde, vormt een schending van artikel 26 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker verwijst dienaangaande ook naar een arrest van de Raad van State. Hij wijst er tevens op, onder verwijzing naar een aantal rapporten, dat de Ahmadigemeenschap steeds een zeer betrouwbare bron is gebleken.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij een stuk heeft neergelegd dat de aanslag op en de beschuldiging van blasfemie ten aanzien van zijn broer bevestigt. Waar het in de bestreden beslissing onredelijk wordt beschouwd dat zijn broer nog steeds verder studeert, wijst verzoeker erop dat uit een rapport in het administratief dossier blijkt dat de houding van zijn broer zeer gewoon is in de Ahmadigemeenschap. Het loutere feit dat zijn broer zijn studies probeert te beëindigen terwijl hij van blasfemie wordt beschuldigd, vormt volgens verzoeker geen afdoende motivatie om het bestaan van deze beschuldiging af te wijzen.

2.1.1.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten.

Verzoeker meent dat de bevestiging van de gevaarlijke functies van zijn vader en de rol van zijn familie binnen de Ahmadigemeenschap voldoende is om een gegronde vrees voor vervolging te aanvaarden. Hij wijst erop dat geen enkele evaluatie werd verricht naar de toekomst, terwijl dit volgens hem de essentie van het asielrecht uitmaakt. Hij verwijst naar de proceduregids van UNHCR en Europese rechtspraak. Hij acht het onbegrijpelijk dat langs één kant verweerder beseft dat de activiteiten van prediken een bijzonder gevaarlijke taak voor Ahmadi's is, maar er langs de andere kant absoluut geen rekening mee wilt houden bij het inschatten van verzoekers vrees.

Vervolgens meent verzoeker dat verweerder geen rekening houdt met de definitie van vervolging zoals opgesomd in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de bijzondere aard van vervolgingen als zij gericht zijn tegen aanhangers van bepaalde godsdiensten. Hij stelt dat UNHCR aangeeft dat bij een onderzoek naar vervolging omwille van religieuze redenen, dit onderzoek zich dient te focussen op de ervaringen van de asielzoeker, zijn religieuze overtuigingen, het belang ervan voor zijn dagelijks leven, zijn rol in de gemeenschap, de ervaringen van vrienden en familie *et cetera*. Een systematische en wettelijk verankerde discriminatie die ervoor zorgt dat leden van de Ahmadigemeenschap geen vrijheid kennen om hun geloof uit te drukken, maakt volgens verzoeker vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Hij stelt als volgt: *“De religieuze vrijheid van verzoeker en zijn familieleden wordt zwaar beperkt omdat hun praktijk als hedendaags prediken wordt beschouwd.”*

Verder verwijst verzoeker naar het Cedoca-rapport over de Ahmadigemeenschap en de Pakistaanse wetgeving, evenals naar een bericht van de UN News Service van 2 juni 2014 waarin wordt aangetoond dat de anti-Ahmadiwetten verantwoordelijk zijn voor de uitbreiding van het geweld tegen Ahmadi's door

verschillende sektarische groepen. Verzoeker verwijst naar een aantal voorbeelden van geweld tegen Ahmadi's. Hij meent dat de toestand van de Ahmadigemeenschap een context van groepsvervolgung uitmaakt, zoals erkend door het Hof van Justitie van de Europese Unie. Er bestaat repressieve wetgeving, die in een aantal gevallen effectief wordt toegepast. Hij stelt als volgt: *"De evaluatie van de vrees voor vervolging moet dus gericht worden op de religieuze praktijken van de asielzoeker. Als de asielzoeker actief is binnen zijn Kerk, is de vrees voor vervolging gegrond."* Hij meent dat zijn religieuze praktijken in Pakistan en in België niet kunnen worden uitgevoerd in Pakistan zonder dat dat hij onder het risico van vervolging valt en hij meent tevens dat dit de mening is van een arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie, waarop in de bestreden beslissing niet wordt geantwoord. Hij voert aan dat, vanuit het wettelijk verbod op het Ahmadigeloof en het sektarisch geweld gericht tegen de Ahmadigemeenschap, iedere actieve Ahmadi een gegronde vrees voor vervolging heeft. *"De evaluatie van het risico op vervolging vloeit voort uit het bestaan van een werkelijke religieuze praktijk."* Verder verwijst verzoeker tevens naar Britse, Duitse en Nederlandse rechtspraak. Verweerder blijft volgens hem eerdere vervolgingen vereisen als bewijs van een gegronde vrees voor vervolging. Vervolgens verwijst verzoeker nogmaals naar Europese en Duitse rechtspraak, alsook naar rechtsleer en stelt hij als volgt: *"In die zin vormt de Pakistaanse wetgeving een constante schending van artikel 18 BUDO in zijn verschillende bepalingen, de vrijheid een zelf gekozen godsdienst of overtuiging te hebben en het recht om geen belemmeringen van zijn vrijheid, een door hemzelf gekozen godsdienst of overtuiging te hebben, beide zijnde absolute rechten, maar ook het recht om zijn godsdienst tot uiting te brengen, wat een relatief recht vormt."*

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift de volgende stukken: een bewijs van de verkoop van het huis en een huurcontract van een nieuwe woning (stuk 3), een FIR (stuk 4), een attest van de Belgische Ahmadigemeenschap van 15 november 2015 (stuk 5), twee persartikelen (stukken 6 en 8) en drie rapporten (stukken 7, 9 en 10).

Met een aangetekend schrijven van 9 februari 2016 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een attest met bijhorende vertaling van de Belgische Ahmadigemeenschap van 13 januari 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 8).

2.3. Beoordeling

Vooreerst dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat het loutere feit te behoren tot de Ahmadigemeenschap in Pakistan op zich onvoldoende is om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aan te tonen. Uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat Ahmadi's in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld en dat zij in een precare situatie kunnen zitten, doch tevens blijkt dat nog steeds iedere asielaanvraag individueel moet worden beoordeeld op zijn eigen merites (UNHCR: *"Ahmadi are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case"* (de Raad onderlijnt)), zodat het noodzakelijk is dat de aangevoerde vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade *in concreto* wordt aangetoond. In onderhavig verzoekschrift of de bijgevoegde stukken ontwaart de Raad geen enkel element waaruit zou kunnen blijken dat deze analyse onjuist of achterhaald is. Aldus dient vastgesteld dat verzoeker niet louter kan verwijzen naar het feit dat hij en zijn familie Ahmadi's zijn om zijn vrees voor vervolging of zijn risico op ernstige schade aan te tonen, zelfs niet indien zijn vader en zijn familie een prominente rol vervullen binnen de Ahmadigemeenschap. Verzoeker dient hiertoe concrete elementen aan te voeren.

Dienaangaande is het opmerkelijk dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift betreffende zijn vader stelt dat deze laatste niet het slachtoffer werd van een aanval aan de Okara-moskee, doch dat hij enkel dit incident tijdens het gehoor aanhaalde als een voorbeeld van het geweld tegen Ahmadi's. Nochtans blijkt uit een lezing van het gehoorverslag dat verzoeker wel degelijk sprak over een aanval op zijn vader, aangezien hij bevestigend antwoordde op de vragen of de aanval op zijn vader bekend is in de Ahmadigemeenschap en of ze Rabwa hebben geïnformeerd over deze aanval en negatief antwoordde op de vraag of de aanval op zijn vader werd gepubliceerd op de website met publicaties van vervolgingen tegen Ahmadi's (gehoorverslag CGVS 22 oktober 2014, p. 4 en 5). Dat de gezegden tijdens dit gehoor niet correct werden weergegeven in het gehoorverslag, is een blote bewering. Geen enkel element in het gehoorverslag zelf, in het administratief dossier of in het rechtsplegingsdossier

wijzen op problemen met betrekking tot de weergave van verzoekers gezegden. Dergelijke *post factum*-verklaring is dan ook niet dienstig.

Voorts is het eveneens frappant dat verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag geen melding maakte van de prominente rol van zijn vader en zijn familie binnen de Ahmadijemeenschap van Faisalabad.

Anderzijds dient vastgesteld dat, in tegenstelling met wat wordt gesteld in de nota met opmerkingen, verzoeker wel kan worden gevolgd waar hij aanvoert dat uit de COI Case "PK2015-012w" van 18 augustus 2015 (zie map 'Landeninformatie' in het administratief dossier) blijkt dat bij de directeur van het Foreign Missions Office van de Ahmadiyya Mulsim Community in Rabwah, Pakistan verkeerdelijk werd geïnformeerd naar C.M.An., verzoekers grootvader, in de plaats van naar M.Am.J., verzoekers vader. Aldus kon uit de antwoorden van het voormelde Foreign Missions Office redelijkerwijze niet worden afgeleid dat de vervolging van verzoekers vader niet gekend was binnen de Ahmadijemeenschap. Wat betreft verzoekers broer, M.S.A., dient bovendien vastgesteld dat uit de weergave in de voormelde COI Case niet eenduidig blijkt dat de Ahmadijemeenschap in Faisalabad niet op de hoogte zou zijn van een aanval op M.S.A. of van een beschuldiging van blasfemie tegen deze persoon. Er wordt immers enkel geantwoord dat M.S.A. de kleinzoon is van C.M.An.. Hierbij dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS van 22 oktober 2014 verklaarde dat de naam van zijn vader C.M. is (gehoorverslag, p. 2) en dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn eerste asielaanvraag had verklaard dat de naam van zijn vader C.M.An.J. is (verklaring 11). Aldus kon verweerder zich niet vergissen met betrekking tot de naam van verzoekers vader. Dit klemmt des te meer daar verzoeker in het kader van zijn eerste asielaanvraag reeds documenten had neergelegd, waaronder zijn in het Engels vertaalde geboorteakte, waarop C.M.An. wordt vermeld als vader van M.Am.J. en dus als verzoekers grootvader (zie map 'Documenten' in administratief dossier eerste asielaanvraag). Hetzelfde blijkt uit de stukken, waaronder de akte van gezinssamenstelling, die verzoeker in het kader van zijn tweede, onderhavige asielaanvraag bijbracht.

Aangezien het onderzoek uit de COI Case "PK2015-012w" blijkens een lezing van de bestreden beslissing een cruciaal element uitmaakt en gelet op het feit dat uit het bovenstaande blijkt dat dit onderzoek minstens onduidelijk is aangezien het is behept met een persoonsverwisseling, kan dit onderzoek niet zonder meer de motivering in de bestreden beslissing schragen. Nochtans is het van belang een correct beeld te hebben van de situatie van verzoekers vader en de overige familieleden in Faisalabad, Pakistan en dient hiertoe op correcte wijze en op basis van de juiste namen informatie te worden ingewonnen over de relevante personen, *quod non in casu*.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 oktober 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER